

Μπλάβος *blù*, γ. *bleu*, γλαυκός.

Γεβεντίζω (*gibbet* γ. ἀγχόνη Δουκάγ. διότι ὁ ἀγχονιζόμενος πομπεύεται) ἐκπομπεύω.

Πακτόνω *pactum* λ. συμφωνία.

Κουρσεύω, κουρσάρος *corsale* (*curro*) πειρατής.

Σκαπουλίσσω - ἄρω *scappare, echapper* διαφεύγω. καὶ

Σκαπετίζω *scapelare* (πρβλ. κάπετος, σκάπετος) ἀποσπῶ διαφεύγω.

Αὐγατίζω λ. *augeo* αὐξάνω.

Μπιζερίζω *it. bizzare* βαρύνομαι.

Βουρλιζώ *burlare* συνταράττω.

Τσακίζω (τσακίον μαχίριον γερμ. *sache* πρβλ. *secare* κόπτω καὶ τσακόνει συλλαμβάνω).

Τραμπαλίζομαι *traballare*, σκαλεύω.

Τσιτόνω *citare* ἐρεθίζω (τεν. τειν).

Οὐρλιάζω *urlare*, γ. *hurler*, ὠρύομαι.

(Δ)μολάρω *mollare* χαλάω (μωλύω, μώλος, μεμωλυμένη παρειμένη Κορ.)

Μισσεύω (λ. *missus—sum*) βυζ. ἀναχωρῶ.

Ἀκουμβῶ λ. *accumbo* (κύβητον ὠλέκρανον Ἰπποκρ. Κορ.) στηρίζομαι, ἐρείδομαι καὶ μεταφ. ξεκουμπίζω.

Φιορίρω *fiorire* (λ. *flos*, ἄνθος χλό.) ἀνθῶ.

Σουλατσάρω *sollazzare*, περιπατῶ χάριν διαχίσεως, ἀνακουφίσεως.

Ἀπκρθενεύω *appartenere*, ἀνήκω.

Δικφεντεύω λ. *defendo difendere* (τὸ *de*, *di*=διά, διότι ἐφέλκεται τὴν προφορὰν ἢ διὰ πρόθ. οἶον τὸ τουρκ. *κονάκι* ἐγγράφετο οἰκονάκιον (κατάλυμα) ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ οἴκου, ἢ γέφυρα γιοφύρι καὶ δυοφύρι κτλ.) ὑπερασπίζω.

Ζάρω *usare* (*usus* λ.) συνηθίζω.

Τραβῶ λ. *trahere* ἔλκω.

Φουμάρω *fummare* (λ. *fumus*) καπνίζω.

Καβαλικεύω, καβάλα, καβαλάρης, καβαλαρία *cavallo* ἵππος.

Ρέντα. ᾠρε τὴν ρέντα του = ἔφυγε (*rheda* μ. λ. εἶδος ὀχήματος *calèche* Κορ.) κ.τ.λ.

Σημ. Τὰ σημαίνοντα φυσικὰς σχέσεις 46—τὰ περὶ τὸν οἶκον 40, ἐπιπλα καὶ σκεύη 52, τὸ ὄλον 92—τὰ περὶ τὸν ἱματισμὸν 75, τὰ περὶ τὴν τροφήν 41, τὸ ὄλον 116—ζῶα 17, φυτὰ 17, τὰ περὶ τὴν θεραπείαν 21, τὸ ὄλον 55—ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ 27, πολεμικὰ 26, τὸ ὄλον 53—ναυτικὰ 60 γεωγραφικὰ 20, τὸ ὄλον 80—ἐμπορικὰ 45 βιομηχανικὰ 25, τὸ ὄλον 70—διάφορα τὰ τῆς γραφῆς 12, τὰ τῶν καλῶν τεχνῶν κ.τ.λ. 33, τὰ τοῦ χειρισμοῦ 7, τὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων 40, ποιητὰ 54, τὸ ὄλον 115 ἐν συνόλῳ δὲ 597.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Η ΜΑΡΚΕΣΙΑ ΣΙΡΕ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 391, 392 καὶ 393.)

Δ'.

Ὁ Ἀδριανὸς εἶχεν ἀπέλθει, καὶ ὅμως ἡ κυρία Σιρὲ ἠσθάνετο ἔτι τὴν ἐντύπωσιν τῶν θερμῶν καὶ πενθίμων αὐτοῦ λόγων· συγκίνησις ἀνεξήγητος ἐκυρίευσεν αὐτῆς· αἰσθήματα ἡδέα καὶ σκληρά, τῶν ὁποίων τὴν ἐπάνοδον δὲν ἐπίστευε πλέον δυνατὴν, ἀνηγείροντο ἐν αὐτῇ· ἠγανάκτει καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τ' ἀποδιώξῃ. Ἀρὰ γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἦτο ἀπαισιῶν; ἀλλ' ἂν τοῦτο, ἦτο ἐπίφοβος κωμῶδός, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐπρεπε νὰ προφυλαχθῇ· ἐν τούτοις ἀκουσίως ἀνεύρισκαν ἐν τῷ στρατιώτῃ ἐκείνῳ, ὅστις εἶχεν ἐναλλάξ ἐκτεύσει καὶ προκαλέσει αὐτὴν διὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ δυσέλπιδος αὐτοῦ λόγου, τινὰς τῶν χαρακτήρων τοῦ ἀθώου καὶ ὑπερηφάνου, χαρίεντος καὶ ἐλκυστικοῦ νέου, ὃν εἶχεν ἀγαπήσει ποτέ. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐνετρώφησε καὶ μὴ θέλουσα εἰς τὰς σκέψεις ταύτας. Ἄν εἶχεν εἰπεῖ τῷ ἔντι τὴν ἀλήθειαν! ἂν οἱ τελευταῖοι αὐτοῦ λόγοι δὲν ἦσαν ματαιὰ ἀπειλή! Ἡ μαρκεσία ἐρρίγησε καὶ ἔτεινε τὸ οὖς· ἐνόμιζεν ὅτι ἐμελλε νὰ ἀκούσῃ ἐκπυρσοκρότησιν καὶ ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς δὲν εἶχεν ὑποστρέψει εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἢ ὅπως αὐτοχειρισθῇ, πρᾶγμα ὅπερ αὐτὴ ἤθελε καὶ σχεδὸν ἐπεθύμει. Ἀλλ' ἄφου μετὰ μίαν ὥραν οὐδεὶς κρότος ἐτάραξε τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡσυχίαν, ἔπαυσεν ἀμφιδάλλουσα καὶ συνέστειλε τὰ χεῖλη περιφρονητικῶς· πῶς εἶχε τὴν μωρίαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι τοιοῦτος ἄνθρωπος ἤθελε ταλμῆσαι νὰ αὐτοχειρισθῇ; Κατεκλίθη λοιπὸν, ἐκοιμήθη ὀλίγον καὶ ἐξύπνησε λίαν πρωΐ. Ὅπως δὲ ποτε δὲν ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἤθελεν ἀρκεσθῇ εἰς τὸ νὰ ἀναχωρήσῃ (διότι τὸ νὰ μείνῃ εἰς τὸν πύργον ἦτο πλέον ἀδύνατον). Ἡ μαρκεσία ἤνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου αὐτῆς καὶ ἐθεώρει τὸν κήπον· ἦτο ὠραία φθινοπωρινὴ πρωΐα, ἑλαφρὰ ὁμίχλη ἐκυμαίνετο ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἀλλ' ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς ἐλαμπεν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ ἀγροτικὸν ἄρωμα ἐξήρχετο τοῦ δάσους. Ἡ κυρία Σιρὲ εἰσέπνευσε τὸν δροσερὸν καὶ καθαρὸν ἀέρα ὅστις ἐπράυνεν αὐτὴν, ὅτε εἶδεν αἶφνης μακρόθεν τὴν Ἀδριανὸν διερχόμενον δεινροστοιχίαν, τὸ δὲ βᾶδισμα ἔχοντα ζωηρὸν καὶ εὐγενὲς ὅποιον δὲν ἦτο τὸ τοῦ παιδαγωγοῦ. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παράδοξον εἰς τὴν μαρκεσίαν, ἥτις ἐκρίθη ὀλίγον ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων ὅπως βλέπῃ χωρὶς νὰ φαίνεται. Ὁ κηπουρὸς τοῦ πύργου εἰργάζετο πρὸς τὴν δρόμον ὃν διήρχετο ὁ Ἀδριανός, αὐτὸς δὲ,

πλησιάζει αὐτὸν καὶ εἰπὼν τι, τῷ ἔδωκεν ἐπιστολήν καὶ ἐξηκολούθησε βαίνων πρὸς τὸν Αἰγυρᾶ. Ὁ κηπουρὸς, ἀφείλ τὴν ἀξίνην καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον ἐνδεδυμένος, φέρων πῖλον καὶ ῥάβδον. Ἦτο πρόδηλον ὅτι ἐμελλε νὰ ἐκτελέσῃ παραγγελίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἡ μαρκεσία κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν, ἔφθασε τὸν κηπουρὸν, ἐν ᾧ οὗτος διήρχετο τὴν πόλιν, καὶ,

— Ποῦ πηγαίνεις, Ἰωάννη; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Κυρία, πηγαίνω εἰς τὴν πόλιν νὰ δώσω ἓν γράμμα τοῦ Κ. Δεβρὲς.

— Νὰ τὸ ἶδω.

Ὁ κηπουρὸς ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν ἐπιγεγραμμένην πρὸς τὸν εἰσαγγελέα.

— Καὶ δὲν σὲ φαίνεται παράδοξον πῶς ὁ Κ. Δεβρὲς, εἰς τὴν θέσιν του, γράφει πρὸς τὸν εἰσαγγελέα; Εἶναι πολὺ ἀσυλλόγιστος.

Ὁ κηπουρὸς ἤκουε μετ' ἐκπλήξεως, διότι ἡ μαρκεσία δὲν συνήθιζε νὰ ὁμιλῇ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, ἔτι δ' ὀλιγώτερον νὰ ζητῇ τὴν γνώμην αὐτῶν. Ἐν τούτοις ἀπήντησεν·

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία· τῷ ὄντι μὲ φαίνεται παράδοξον.

— Ἰωάννη, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία Σιρέ, εἴμπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς; φυλάττω τὸ γράμμα, διότι πρέπει νὰ ὁμιλήσω πρῶτον μὲ τὸν Κ. Δεβρὲς.

Ἡ μαρκεσία, ἧς ἡ καρδιά ἐπαλλε βιαίως, ἀνέβη εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς, ἐκεῖ δ' ἤρχισε νὰ στρέφῃ μετὰ τῶν χειρῶν τὴν ἐπιστολήν. Ὁ χάρτης ἐκεῖνος ἔκαιεν αὐτήν. Τί περιείχε; βεβαίως ὁ ἀξιωματικὸς παρεδίδετο δι' αὐτοῦ, ἀλλὰ τίνι τρόπῳ; ἀνήγγελλεν ἄρα γε τὴν ἐν τῷ πύργῳ καταφυγὴν αὐτοῦ; Ἀλλὰ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ πράξῃ τοῦτο. Πυρετώδες ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς παρειάς τῆς κυρίας Σιρέ, αἰσθημα δὲ προσβληθείσης ὑπερφηφάνειας ἠνώθη εἰς τὴν σφοδρὰν αὐτῆς περιέργειαν. Ἀπεσφράγισε λοιπὸν τὸ γράμμα, σχεδὸν ἄκουσα, καὶ ἀνέγνω τὰ ἑξῆς·

* Κύριε,

* Ἐμαθον ὅτι ἀναζητεῖται δραστηρίως ὁ στρατηγὸς κόμης Ἀδριανὸς Βερθελῶ, ὅστις ὑπῆρξεν ἐν τῶν κυριωτέρων μελῶν τοῦ ἀρχαίου βοναπαρτικοῦ συλλόγου τῶν Παρισίων. Εἶμαι ὁ στρατηγός. Εὕρισκομαι εἰς τὸν πύργον τοῦ Σιρέ, οὐτινος ἡ κυρία μὲ ἐξένισε πεσόντα αἰμόφυρτον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἄλλως τε ἡ μαρκεσία ἀγνοεῖ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητά μου, πράξασα ἔργον ἀπλῆς φιλάνθρωπίας. Ἄν λάβετε τὸν κόπον νὰ ἐλθῇτε αὐτοπροσώπως εἰς τὸν πύργον καὶ δὲν μὲ εὑρετε, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ περιμείνητε, διότι δὲν θέλω βραδύνει νὰ ἐπανέλθω·

θέλετε δὲ μὲ συγχωρήσει ὅτι δὲν συντέμνω ὥραϊον περίπατον παρὰ τὰς ἐχθρας τοῦ Αἰγυροῦ. Ἐν τούτοις θέλετε εὑρεῖ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐρραμμένα ἐντὸς τοῦ στρατιωτικοῦ μου μανδύου, τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ταυτότητά μου ἐγγράφα.»

Τὸ ὄνομα Βερθελῶ ἐτάραξεν εἰς ἄκρον τὴν μαρκεσίαν. Εἰκοσάκις εἶχεν ἀναγνώσει τοῦτο ἐν ταῖς στρατιωτικοῖς δελτίοις τῆς αὐτοκρατορίας καὶ προσέξει εἰς αὐτὸ, οὐχὶ διότι ἦτο τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, — ἡ κυρία Σιρέ ἠγνόει τοῦτο, — ἀλλὰ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν τυχαίαν σύμπτωσιν τοῦ ὀνόματος Ἀδριανὸς καὶ διότι ἀνελογίζετο τί ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ μὴ ἦτο καὶ τοῦτο νὰ ἀπάτη; μὴ εἶχε κλέψει τὰ ἐγγράφα ὡς ἄλλοτε τοὺς ἀδάμκντας; Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐδίσταζε περὶ παντὸς, περὶ ἐκείνου καὶ περὶ ἐαυτῆς. Ἦθελε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ, μὴ ἀναλογιζομένη τὸ παράδοξον τῆς πράξεως, ἔδραμε, κρατοῦσα τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὁ μακρὸς κυανόχρους μανδύας ἔκειτο ἐπὶ ἔδρας. Ἡ μαρκεσία ἔλαβεν αὐτὸν καὶ εὑρε τῷ ὄντι, μετὰ τῶν ἄλλων ἐγγράφων, τὸ φύλλον τῆς πορείας τοῦ στρατηγοῦ ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ· συγκρίνας δὲ τὴν ὑπογραφήν ταύτην πρὸς τὴν τῆς ἐπιστολῆς, εὑρεν αὐτὰς ὁμοίας. Ἡ κυρία Σιρέ ἀνέπεμψε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἐκάθησε, διότι οἱ πόδες αὐτῆς ἔτρεμον. Λοιπὸν αὐτὸς ἦτο! Ἀνεπόλησε τότε ὅ,τι εἶχεν ἀναγνώσει κατὰ καιροῦς περὶ τοῦ νέου ἐκείνου ἀξιωματικοῦ, διακρινομένου ἐπὶ ἀνηκούστῳ τόλμῃ καὶ καταλεγομένου μετὰ τῶν ἀνδρειοτάτων. Ἀλλὰ πῶς τοσοῦτον ψυχῆς μεγαλεῖον καὶ τοιαύτη στρατιωτικὴ ἀρετὴ ἦν οὐκ ἔνδοξον πρὸς τοσαύτην ταπεινότητα; Τὸ στήθος τῆς μαρκεσίας ἀνεκινεῖτο βιαίως καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐρρίγιε. Μὴ ἀνακαλύπτουσα προφανεῖς λόγους ὅπως πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀθωότητα τοῦ στρατηγοῦ, ἐπέμενεν εἰς τὴν τρομερὰν δεικαστῇ πεποίθησιν καὶ ἐθειώρει αὐτὸν ἐνοχον. Ἐν τούτοις παρήρχετο ὁ χρόνος καὶ ἡ κυρία Σιρέ ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης ἔδρας, κρατοῦσα τὸν στρατιωτικὸν μανδύαν ἐπὶ τῶν γονάτων, τὰ ἐγγράφα καὶ τὴν ἐπιστολήν μετὰ τῶν τρεμουσῶν αὐτῆς χειρῶν, ἀτενίζουσα καὶ μὴ βλέπουσα αὐτά.

Τότε ἠνοίχθη ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ ὁ στρατηγὸς ἐστάθη ὡχρῶν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν ἡ κυρία Σιρέ, ἰδοῦσα αὐτόν, ἠγέρθη μηδεμίαν δεικνύουσα ταραχήν.

— Σεῖς ἐδῶ, κυρία, σεῖς! εἶπεν ὁ Ἀδριανὸς μετὰ φωνῆς ὑποκόφου καὶ τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως. Τί ἤλθετε νὰ κάμετε;

— Τὸ βλέπετε, ἀπήντησεν ἐκείνη· ὑπώπτευσα τοὺς σκοπούς σας. Ὁ στρατηγὸς Βερθελῶ δύναται νὰ παραδοθῇ, ἂν θέλῃ, εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ βα-

σιλέως, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀναγνώριζω τὸ δικαίωμα νὰ προκαλέσῃ τὴν σύλληψίν του ἐν τῇ οἰκίᾳ μου.

Οἱ χρακτιῆρες τοῦ στρατηγοῦ ἠλλοιώθησαν. Εἶχε τὴν μωρίαν νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν οἶκτον τῆς μαρκεσίας, ἀλλὰ πρὸ τῆς ψυχρᾶς ταύτης ἡσυχίας ἠσθάνθη ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν ἀναπομένους εἰς τὰς φλέβας του.

— Τὸ δικαίωμα! εἶπε. Σεῖς ἐπικαλεῖσθε αὐτό! Λοιπὸν, αὐτὸ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον δὲν μὲ ἀναγνώριζετε, τὸ λαμβάνω. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐδιώχθην ἀπὸ τὸν πύργον τοῦτον ὡς κκοῦργος καὶ ἐξῆλθον διὰ νὰ ζητήσω τὸ ἄγνωστον καὶ ἴσως τὴν ἀτιμίαν· σήμερον θὰ μὲ συλλάβωσιν ἐδῶ ἀλλὰ διὰ νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν θάνατον.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ πύργος καὶ δευτέραν φορὰν ἀπαίσιος διὰ σᾶς, στρατηγέ!

Ἡ μαρκεσία εἶπε τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν διὰ φωνῆς παραδόξου, δηλούσης μὲν εἰσέτι σκληρότητα ἀλλὰ καὶ τινα γλυκύτητα καὶ ἀρχὴν ὑποχωρήσεως. Ὁ στρατηγὸς ἐνόησε τοῦτο, τὴν δ' ὀργὴν αὐτοῦ διεδέξατο ἐκπληξίς μεμιγμένη μετὰ συγκινήσεως. Ἡ ἀλαζὼν ἐκείνη γυνὴ ἐφαίνετο λοιπὸν ἐπεικαστέρα πρὸς αὐτόν!

— Πιστεύετε τοῦλάχιστον, ὑπέλαβε μετὰ πικρίας, ὅτι αὐτὸς ὁ τίτλος μὲ ἀνήκει; Πιθανὸν νὰ τὸν λαμβάνω ἄνευ δικαίωματος.

— Ὄχι, εἶπεν ἐκείνη, ἐρυθριῶσα ὀλίγον καὶ δεικνύουσα αὐτῷ τὰ ἐγγραφα, ἔχω τὴν ἀποδείξιν ὅτι σᾶς ἀνήκει.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανὸς μετὰ πενθίμου εἰρωνείας, ἔχετε ἀνάγκην ἀποδείξεων. Ἄν δὲν σᾶς δώσῃ τις τοιαύτας, δὲν πιστεύετε πλέον τίποτε. Ἄν σᾶς ὠρkiζόμην σήμερον ὡς χθὲς τὸ ἐσπέρας ὅτι εἰμι αἰθῶς δὲν θὰ μὲ ἐπιστεύετε.

Ἡ μαρκεσία ἐδίστασεν, ἐφαίνετο δὲ ἀγωνιῶσα καὶ πᾶσχουσα. Τέλος ὁμῶς, κυριεύουσα αὐτῆς.

— Πιστεύω, ἀπήντησεν, ὅτι ἐκαλύψατε δι' ὀλοκλήρου βίου λαμπρῶν πράξεων μίαν στιγμὴν παραφορᾶς ἢ σφάλματος.

— Αὐτὸ μόνον πιστεύετε;

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ, στρατηγέ, καὶ μὴ με ζητεῖτε σήμερον περισσότερα ἀφ' ὅσα σᾶς λέγω.

— Λοιπὸν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μὲ πιστεύσῃτε μίαν ἡμέραν; ἀνέκραξεν.

— Ἄ! τὸσον χειρότερα διὰ σᾶς, ἀπήντησεν ἐκείνη δι' ὅσους βιαίους καὶ ὀργίλους, μὲ βιάζετε παραπολύ. Ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ πιστεύσω ὅτι τίμιος ἄνθρωπος συγκτετέθῃ νὰ ἀτιμασθῇ κατηγορῶν αὐτὸς ἑαυτόν.

— Ἀλλοίμονον, ὑπέλαβε πενθίμως ὁ στρατηγός, τότε, διὰ τὸν πατέρα μου καὶ δι' ἐμέ, ἡ τιμὴ ἦτο τυφλὴ ἀφοσίωσις εἰς τὴν οἰκογένειάν σας.

Τὰ τρικυμιώδη αἰσθήματα, τὰ συνταραττόμενα ἐντὸς αὐτῆς, εἶχον καταβάλει τὴν κυρίαν Σιρέ, καταπεσοῦσα δ' ἐπὶ ἑδρας ἐκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἀλλὰ τὰ δάκρυα δὲν ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἡ ἰσχυρὰ αὕτη ψυχὴ, ἡ ἔχουσα ἀπολύτους καὶ ἀκάμπτους πεποιθήσεις, ἐκλονήθη ἀλλὰ δὲν ἐνικήθη. Ἡ ταραχὴ αὐτῆς ἐξεδηλοῦτο μόνον διὰ τῆς φυσικῆς ἐξασθενήσεως καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης ὑπερηφανείας, ἣν δὲν εἶχε ποτε φαντασθῇ ὡς δυναμένην νὰ ἐνδώσῃ. Συνεζήτει λοιπὸν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ κατεδέχετο ν' ἀπαντᾷ πρὸς αὐτόν· δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διώξῃ αὐτόν ἢ νὰ ἐξέλθῃ αὐτὴ.

Ὁ δὲ στρατηγός, ἰδὼν τὴν κατάστασιν αὐτῆς, ἐπλησίασεν ἡσυχῶς καὶ διὰ φωνῆς ἥς ἡ ἐλκυστικὴ εὐγλωττία ἀντλείται εἰς αὐτὴν τὴν πηγὴν τῆς καρδίας, εἶπε·

— Κυρία, σᾶς ἀγαπῶ τόσον περιπαθῶς σήμερον, ὅσον δὲν πιστεύω σχεδὸν νὰ σᾶς ἠγάπησα ποτέ. Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀγάπη μου, οἱ πόθοι μου ἦσαν ὄνειρον τοσοῦτον λαμπρὸν, ὥστε μὲ ἐθάμβουνα. Καὶ τί ἤμην τῷ ὄντι; Τέκνον τοῦ ὄχλου ἀνατραφέν ἐπιμελῶς ἐξ εὐνοίας τῆς τύχης καὶ ἀγαθότητος τῶν κυρίων μου. Ὅτε ὁ πατήρ μου, ὁ εὐθύς καὶ αὐστηρὸς ἐκεῖνος γέρον, μὲ εἶπεν· « Ἀδριανέ, κάμε τὸ χρέος σου, » κατέπεσα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς χιμαίρας εἰς τὴν πραγματικότητα, εἶδον ὁποῖος ἤμην, ὄχι ἐλεύθερος, ὄχι τί ἠδυνάμην νὰ γίνω, καὶ ἔγινα, ἀλλὰ ταπεινὸς δοῦλος τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἥτις εἶχεν ἐπ' ἐμοῦ τὸ δικαίωμα τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς δυστυχίας. Ἐμεινα κεραυνόπληκτος πρὸς τὴν ταπείνωσίν μου, ἐξεπλάγην πῶς ἐτόλμησα νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς κόρην τόσον εὐγενῆ. Ἦμην υἱὸς τοῦ πατρός μου καὶ ἐπραΰνα ὅ,τι ἤθελε πράξῃ ἐκεῖνος. Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἐξήγησις τῆς διαγωγῆς μου, ἡ μόνη, ἡ ἀληθής.

Ἡ κυρία Σιρέ, κλαίουσα, οὐδὲν ἀπήντησεν.

— Ἄ! ἀνέκραξε μετὰ παραφορᾶς ὁ στρατηγός, μὲ πιστεύετε τέλος πάντων.

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπε στενάζουσα. Τὸ ἐπιθύμουν καὶ ἀκόμη δὲν δύναμαι. Διὰ τί νὰ μὴ ἔχω, προσέθηκε, διὰ φωνῆς ταπεινοτέρης καὶ βραδυτέρας, δεικνύουσα τὰ πεσόντα κατὰ γῆς ἐγγραφα, ἀποδείξιν ὡς αὐτήν;

Ὁ στρατηγὸς προσεῖδε τὴν μαρκεσίαν καὶ ἀμφοτέροι ἐσιώπησαν ἐπὶ τινα λεπτά, ὡς ἔχοντες κοινὴν τινα ἰδέαν ἣν δὲν ἐτόλμων νὰ εἰπῶσι πρὸς ἀλλήλους.

— Ὀμιλεῖτε περὶ ἀποδείξεως, εἶπε τέλος ὁ στρατηγός. Ὑπάρχει ἴσως μία.

— Ποία;

— Παρατηρήσατε τὸ κλειδίον τὸ ὁποῖον ὁ Κά-

ρολος φέρει πάντοτε εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ καὶ πρὸς τὸ ὅποιον ὁμιλεῖ ἐν τῇ παραφροσύνῃ τοῦ;

— Ἄν τὸ παρετήρησα!

— Κλειδίον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν χωρίζεται ποτὲ, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Δὲν κατωρθώσαμεν ποτὲ νὰ τὸ ἐπάρωμεν.

— Καὶ εἰσεύρετε τί ἀνοίγει;

— Ναί, ἐν συρτάριον τοῦ γραφείου τοῦ.

— Μάλιστα. Τὸ γνωρίζω, ἐγώ, αὐτὸ τὸ συρτάριον. Ὁ Κάρολος φυλάττει εἰς αὐτὸ τὰ γράμματά τοῦ. Ἴσως ἡ ἀπόδειξις εὐρίσκεται ἐκεῖ.

— Ἴσως.

— Πρέπει νὰ μᾶς δώσῃ αὐτὸ τὸ κλειδίον.

— Ναί, πρέπει.... Ἴσως τὸ δώσῃ εἰς σᾶς.

— Ἄς δοκιμάσωμεν.

Ἡ μαρκεσία ἠμπόδισεν αὐτόν. — Καὶ ἂν δὲν κατωρθώσατε τίποτε; Ἄν δὲν ἀνεύρετε τὴν ἐπιρροήν τὴν ὁποίαν ἐνίοτε μόνον ἔχετε;

— Ὡ ὅχι! ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανός. Ἄν δὲν κατωρθώσα τίποτε ὅτε εἰσθε παρούσα, αἰτία ἦτο ἡ παρουσία σας ἥτις μὲ ἐπροξένει φόβον καὶ ἀμφισβολίαν, διότι σᾶς ἐγνώριζα ἐχθράν. Τώρα εἰς ἐναντίαν, ὅτε δὲν θὰ εἰσθε πλησίον μου ὡς ἐχθρά, θὰ ἐπιτύχω τὸ θέλω, τὸ αἰσθάνομαι.

Τότε κατέβησαν ταχέως εἰς τὴν αἴθουσαν σκυθρωπάζοντες, σιωπηλοὶ, ἠρεθισμένοι, ὡς συνωμόσαντες καὶ ἐννοοῦντες τὸ κακὸν τῆς πράξεως, διότι, ἂν τῷ ὄντι ὑπῆρχέ τι μυστικόν, ἐμελλον νὰ προσπαθήσωσι διὰ τοῦ δόλου, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ διὰ τῆς βίας, νὰ ἀρπάσωσιν αὐτὸ ἀπὸ ἀσθενοῦς ἔντος.

Ὁ μαρκέσιος ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη θέσιν. Καὶ ἡ μὲν σύζυγος ἔστη ὀπισθεν αὐτοῦ ὥστε νὰ μὴ φαίνεται, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἐφοβεῖτο αὐτήν· ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν αὐτόν. Ὁ βλάξ ὑπεδέξατο τὸν στρατηγὸν μετὰ γογγυσμῶν χαρᾶς, τοῦτο δ' ἦτο καλὸς οἰωνός. Ὁ Ἀδριανὸς ἤρξατο παίζων μετ' αὐτοῦ ὡς μετὰ παιδίου, μαιδιῶν καὶ ποιῶν σχήματα χαριέντα καὶ ἀστεῖα, ὁ δὲ βλάξ διεσκέδαζε καὶ ἀπῆντα τὸ κατὰ δύναμιν. Μετὰ τινος στιγμῆς, ὁ στρατηγὸς ἔλαβε τὴν κλεῖδα μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ ἐκίνει αὐτήν, ὁ δὲ μαρκέσιος δὲν ἀνθίστατο μὲν, ἀλλ' ἐπέβλεπε καὶ τὰ εἰλάχιστα κινήματα τοῦ φίλου αὐτοῦ. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ὅπως δὴ ποτε ἀπεχθές· ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀνδρεῖος στρατιώτης ἐμόρφαζε καὶ ἡγωνία· ἡ μαρκεσία, τὸ πρόσωπον ἔχουσα ἡλλαιωμένον, ἔκυπτε πρὸς τὸν σύζυγον καὶ μόνος ὁ βλάξ ἐφαίνετο ἔχων λογικόν. Ὁ δὲ στρατηγὸς ὑπεκρίνετο κακῶς καὶ οὐδεμίαν ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνην τῷ μαρκεσίῳ. Αἰφνης ὁ Ἀδριανὸς ἔθηκε τὰς χεῖρας ἐκπύρηνεν τῆς ἀλύσεως παρὰ τὴν κλεῖδα ὅπως ἀρπάσῃ αὐτήν· ἀλλ' ἀμέσως ὁ μαρκέσιος ἔφερε καὶ αὐτὸς τὰς χεῖρας παρὰ τὸν λαιμὸν σφίγ-

γων οὕτω μέρος τῶν κρίκων. Ὁ στρατηγὸς ὤφειλεν ἢ νὰ τελειώσῃ ἢ νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρχίσῃ διότι δὲν ἠσθάνετο θάρρος. Ἰψώσε λοιπὸν τὴν ἄλυσιν μεθ' ἱεστικῆς ἐπιμονῆς· ὁ μαρκέσιος ὁμοῦς ἐγόγγυζεν ὑποκώφως καὶ δὲν ὑπεχώρει.

— Ἀρπάσατέ την, ἀνέκραζεν ἡ μαρκεσία.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, κέντρον φρικτὸν καὶ μηδεμίαν ἐπιτρέπον ἀμφισβολίαν, ὁ στρατηγὸς, ἔρ-θιος, ἔσυρε βιζίως πρὸς τὰ ἄνω τὴν ἄλυσιν· ἀλλ' ὁ μαρκέσιος ἐκράτει αὐτήν διὰ τῶν δύο χειρῶν μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε σχεδὸν ἀνηγέρθη ἐκ τῆς ἑδρας τοῦ. Ὁ ἀγὼν διήρκεσεν ἐπὶ τινος στιγμῆς· ἡ ἄλυσις ἠδύνατο νὰ θραυσθῇ, ἀλλ' ὁ χάλυψ ἦτο στερεός. Αἰφνης ὁ βλάξ ἤρξατο ἀναπέμπων κραυγὰς τοσοῦτον τραχεῖας καὶ ἀγρίας, ὥστε ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ μαρκεσία ἐφοβήθησαν. Ἡ κυρία Σιρὲ λειποψυχοῦσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἀφῆκε τὴν ἄλυσιν καὶ ἀμφότεροι προσεῖδον ἀλλήλους μετ' ἀπογνώσεως.

Ω.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ἡ ΕΝ ΝΕΑΠΟΛΕΙ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ

ΚΑΙ Ο ΡΟΔΙΟΣ

Ἡ ΦΑΡΝΕΣΙΟΣ ΤΑΥΡΟΣ.

Α'.

Πρὸ ἡμερῶν ἠσθάνομην τὴν ἀνάγκην ἐκδρομῆς τινος καὶ ψυχαγωγίας. Χθές, οὕσης τῆς μὲν ἡμέρας δροσερᾶς ὡς αἰ τῆς ἀνοιξέως, τῆς δὲ νυκτὸς σελήνοφειγγοῦς καὶ ὠραίας, μετέβην εἰς τὴν περιώνυμον Βασιλικὴν ἐπαυλιν τὴν κοινῶς καλουμένην *Biblioteca*, ἐνθα καθ' ἐκάστην γίνεται ὁ λαμπρότατος περίπατος τῆς Νεαπόλεως. Αὕτη κεῖται παραθαλασσίως τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ τῆς λαμπρᾶς ταύτης μεγαλοπύλως, ὅθεν καθορᾷ τις ἀμφιθεατρικῶς ἐν μικρᾷ ἀποστάσει τὴν κατάρυτον γῶραν τῆς Καμπανίας, ἀνωθεν τῆς ὁποίας ὑπέρκειται μεγαλοπρεπῶς ὁ κωνοειδὴς Οὐεσσούβιος, ὁ κατὰ Στράβωνα «ἀγροῖς περιουκούμενος παγκάλοις πλήν τῆς κορυφῆς» ὅς, καίτοι ἐνίοτε ἐν ὥρᾳ νυκτὸς φεγγαβολεῖ διὰ κρατήρων πυρὸς, αἰωνίως ἐκφέρει στήλας καπνοῦ λευκοτάτου, διακοσμεῖται δὲ καὶ τοὺς πρόποδας ἐκ μικρῶν πόλεων, ἃς ἐπισκέπτονται συνεχῶς περιηγηταὶ ὁδεύοντες πρὸς τὴν, ὡς ἄλλον Λάζαρον ἐκ τοῦ τάφου, ἀνεγερθεῖσαν Πομπήϊαν.

Ἡ *Biblioteca* οὖν ἡ σχεδικοθεῖσα περὶ τὸ 1682 ἐπὶ παραλίαν, ὅπου οἱ ἀλιεῖς παρὰ τὰς λέμβους αὐτῶν κατήρτιζον τὰ δίκτυα, εἶναι εὐθείᾳ τις καὶ παραλληλόγραμμος ἔκτασις, περιπεφρυχμένη διὰ σιδηρῶν